

Földek, számolatlan Földek. Egyesek szerint több Föld, mint amennyit meg lehet számolni. És nem kell mást tenned, mint átlépni rájuk, egyikre a másik után, ahogy következnek végtelen sorban...

Terry Pratchett & Stephen Baxter
A HOSSZÚ FÖLD-SOROZAT 1.

A sorozatban megjelent:

A Hosszú Föld

Előkészületben:

A Hosszú háború

A Hosszú Mars

A Hosszú Utópia

TERRY PRATCHETT
és
STEPHEN BAXTER

A HOSSZÚ FÖLD

DELTA VISION
2015

Terry Pratchett & Stephen Baxter
A HOSSZÚ FÖLD

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Terry Pratchett & Stephen Baxter: *The Long Earth*

Copyright © by 2012 Terry & Lyn Pratchett and Stephen Baxter
First published as *The Long Earth* by Transworld Publishers
Hungarian translation © Sziklai István, 2015

Borító: Giczi Gyula
műholdfotó © NASA Goddard Space Flight Center Image
by Reto Stöckli (land surface, shallow water, clouds). Enhancements by Robert Simmon
(ocean color, compositing, 3D globes, animation) – NASA Visible Earth project
All right reserved!

Ez a könyv kitaláció, bármilyen egyezés valós (élő vagy halott) személyekkel
– a történelmi tényeket leszámítva – pusztán a véletlen műve.

A 385. oldalon található idézet Harry Lauder (Sir Henry Lauder): *Keep Right On To The End Of The Road* című művéből Gregory Lauder-Frost, Sir Harry másodunokaöccsének engedélyével került a könyvbe.

Az Átlépő-doboz ábrája Richard Shailer munkája.

© Delta Vision Kft., 2015
Szerkesztés: Varga Monika
Tördelés, nyomdai előkészítés: Giczi Gyula
Korrektúra: Dobos Attila

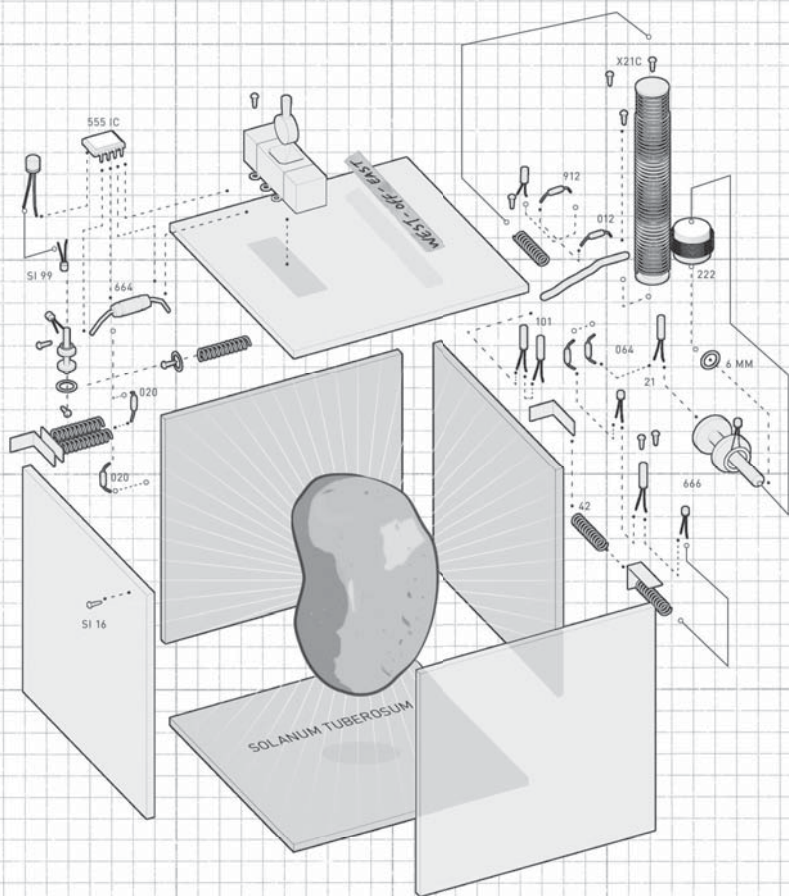
Kiadja a Delta Vision Kft.
Minden jog fenntartva!

ISBN 978 963 395 101 9

Delta Vision Kft.
1092 Budapest, Ferenc krt. 40.
Telefon: 36 (70) 322-3755
www.deltavision.hu

Lynnek és Rhiannának, mint mindig
T. P.

Sandrának
S. B.

Willis Linsay eredeti „Átlépő”-jének terve, ahogy névtelenül felkerült az internetre.

(Megjegyzés: a kiadó nem vállal felelősséget az ábra vagy az azt megtestesítő technológia nem megfelelő használatáért.)

Egy erdei ligetben:

Percy közlegény madárdalra ébredt. Hosszú ideje nem hallott már madárfüttyöt, az ágyúk gondoskodtak róla. Így hát egy ideig beérte azzal, hogy csak hevert az áldott csendben.

Noha kissé aggódott, mint az agyrázkódást szenvedők, hogy miért a nedves, noha illatos fűben fekszik, és nem a hálósáskjában. Á, igen, az illatos fűben; ott nem sok finom illat akadt, ahol ő járt! Kordit, forró olaj, megégett hús és a mosdatlan emberek bűze – ehhez volt szokva.

Vajon meghalt? Végére is félelmetes volt a pergőtűz.

Nos, ha meghalt, akkor ez remekül megteszi a mennynek a lármás, sikolyokkal és sárral teli pokol után. És ha ez mégsem a menny, akkor az őrmestere majd felrugdossa, talpra rángatja, átvizsgálja, és elküldi a kantinba, hogy igyon egy csésze teát, aztán csutakolja le magát. Ám az őrmesternek nyoma sem volt, és semmilyen más zajt sem hallott, csak a fákon zengő madárfüttyöt.

Ahogy a hajnal fényt csepegtetett az égre, elmélázott:

– *Milyen* fák ezek?

Mikor látott utoljára olyan fát, amelyik halványan emlékeztetett fára, még csak nem is olyanra, amelyen levelek nőnek, hanem olyan fára, amelyet nem zúztak szilánkokra a repeszek? Ám itt mégis fák nőttek, rengeteg fa, egész erdőnyi.

Percy közlegényt gyakorlatias és módszeres fiatalembernek ismerték, és éppen ezért úgy határozott, hogy ebben az álomban nem kell aggódnia a fák miatt, mivel a fák még sosem próbálták megölni. Visszaheveredett a hátára, és nyilván elszunyókálhatott. Mert amikor ismét kinyitotta a szemét, már fényes nappal volt, ő pedig szomjazott.

Fényes nappal van, de hol? Nos, hát Franciaországban. Franciaországban kellett, hogy legyen. Percyt nem repíthette nagyon messzire az a lövedék, amelyik kiütötte; nyilván még mindig Franciaországban van, ám egy olyan helyen feküdt, ahol nem lett volna szabad erdőnek lennie. És a Franciaországhoz tartozó zajok is hiányoztak, mint az ágyúdörgés és az emberek üvöltése.

Ez az egész egy nagy talány. Ráadásul Percy majd elepedt egy korty vízéért.

Így hát összes nyűgét bepakolta abba, ami megmaradt régi málhazsákjából az éteri, madárdal átjárta csendben, és eltöprengett, hogy milyen igazság is rejlik a dalban: mi értelme *volt* aggódnia? Nem *érte meg* aggódnia, akkor nem, amikor embereket látunk úgy elpárologni, ahogy a harmat tűnik el reggelente.

De ahogy felállt, megérezte az ismerős sajgást a bal lábában, mélyen bent a csontban, annak a sebnek az emlékét, ami nem volt elég ahhoz, hogy hazaküldjék, viszont valamivel kényelmesebb pozíciót szerzett neki az álcázós fiúknál, meg egy viharvert festékes palettát a málhazsákjába. Ez nem álom, ha a lába még mindig fáj! Viszont az is biztos, hogy nem ott van, ahol volt.

Ahogy elindult a fák között arrafelé, ahol mintha kevesebb fát látott volna, egy pislákoló, de rideg gondolat ötlött az eszébe. Miért is énekeltünk? Megbolondultunk netán? Mit gondoltunk, mégis mi a francot csinálunk? Karok és lábak borították a helyet, az emberekből egyszerűen hús- és csontpára lett! És mi mégis énekeltünk!

Milyen kicseszett, kicseszett bolondok is voltunk!

Fél órával később Percy közlegény már egy lejtőn ballagott lefelé, egy sekély völgyben, a patakhoz. A víz kissé zavaros volt, de jelen pillanatban még egy lóitatóból is hajlandó lett volna inni, akár egy ló mellől is.

Addig követte a patakot, míg egy folyóhoz nem ért; nem valami széles folyó volt, legalábbis egyelőre, de Percy közlegény vidéki fiú volt, és tudta, hogyan találjon folyami rákot a part alatt. Alig fél óra múlva pedig a nevezett rákok már vidáman sütek, ráadásul ekkorákat még soha nem is látott. És mennyi volt belőlük! És milyen finomak! Addig falt, míg már szinte fájt az evés; zsákmányait a sietve megrakott tűz fölé lógatott, frissen metszett ágra húzta, alaposan megforgatta, majd pusztá kézzel tépte szét a páncéljukat. Most éppen a következő jutott az eszébe: *Talán tényleg meghaltam, és felmentem a mennybe. És ennyi elég is nekem, mert, ó, Uram, azt hiszem, éppen eleget láttam a pokolból.*

Aznap éjjel egy folyóparti ligetben tért nyugovóra, málhazsákja szolgált párnaként. És amikor a csillagok feljöttek az égre, Percy énekelné kezdte a „Pack Up Your Troubles In Your Old Kit Bag”-et.¹ Még azelőtt elhallgatott, hogy befejezte volna a dalt, és elaludt: az igazak álmát aludta.

---

¹ „Csomagold a gondjaidat a régi málhazsákodba”: első világháborús brit induló. (A ford.)

Amikor a napfény ismét végigsimított az arcán, Percy felfrisülten ébredt, felült – és mozdulatlaná dermedt, akár egy szobor az őt vizslató, higgadt tekintetek láttán. Vagy egy tucat alak állt előtte egy sorban, és őt nézték. Kik lehettek? Mik lehettek? Kicsit medvékre hasonlítottak – de az arcuk nem medveszerű volt –, meg egy kicsit majmokra, csak éppen kövérebb fajtákra. És éppen őt figyelték szelíd tekintettel. Nem lehet, hogy mégis franciák?

Jobb híján megpróbálkozott a franciával:

– Peszélnek fransziául?

Azok üres tekintettel meredtek rá.

A nagy csendben, és attól az érzéstől vezérelve, hogy valami többet várnak tőle, Percy megköszönte a torkát, és rázendített a „Pack Up Your Troubles”-re.

Az alakok feszült figyelemmel meredtek rá, míg be nem fejezte. Ekkor egymásra pillantottak. Végül, mintha csak valami egyezsége jutottak volna, egyikük előrelépett, és elénekelt a dalt, tökéletesen ugyanolyan hangmagasságban.

Percy közlegény néma döbbenettel hallgatta végig.

Egy évszázaddal később:

A préri lapos volt, buján zöldellő, szétszórtan tölgyligetek tarkították. Felette az ég olyan kéken ragyogott, mint általában a reklámokban. A láthatáron mozgás támadt, akár egy felhő árnyéka: állatok hatalmas csordája vonult ott.

Tompa sóhaj hallatszott, mint amikor az ember kifújja a levegőt. Ha valaki elég közel állt volna, érezhette volna a bőrén végigsimító rezdülést.

És a fűben egy nő feküdt.

Maria Valientének hívták. Kedvenc rózsaszín angóraszvetterét viselte. Csak tizenöt éves volt, de már terhes, és a baba a világra készülődött. Az összehúzódnak keltette fájdalom vonaglott végig csontos testén. Egy pillanattal ezelőtt még nem tudta, hogy mitől fél jobban: a szüléstől vagy Stephanie nővér haragjától, aki elvette tőle a majmos karkötőjét, az egyetlen, ami megmaradt Mariának az anyjától, azzal, hogy az egy bűnös jelkép.

Most meg ez. A szabad ég ott, ahol nikotintól megsárgult, vakolt mennyezetnek kellene lennie. Fű és fák, ott, ahol a kopott szőnyegnek kellene húzódnia. Semmi sem stimmelt. Mi *volt* az a hely? Egyáltalán Madisonban volt még? Hogy *kerülhetett* ide?

De nem számított. A fájdalom ismét elöntötte, és érezte, hogy jön a baba. Senki nem segíthetett, még Stephanie nővér sem. Lehunyta a szemét, sikoltott, és nyomott.

A kisbaba kipottyant a föbe. Maria eleget tudott ahhoz, hogy megvárja a méhlepényt. Amikor az is kicsusszant, a lábai között valami meleget érzett, meg a ragacsos, véres masszával borított kisbabát. A gyermek, a kisfiú, kinyitotta a száját, és vékonyka sírás tört elő a torkából.

Aztán olyan moraj támadt, mint amikor messze megdördül az ég. A hang hasonlított arra, amit az állatkertben hallott. Mint az oroszlánüvöltés, olyan volt.

Egy *oroszlán* lenne? Maria ismét felsikoltott, de ezúttal félelmében...

A sikolyt elvágták, mintha csak elfordítottak volna egy kapcsolót. Maria eltűnt. A kisbaba egyedül maradt.

Egyedül volt, leszámítva persze az univerzumot. Amely betüremkedett, és végtelen sok hangon szólott hozzá. És mögötte ott lapult a hatalmas Csend.

A csecsemő sírása gögicselésbe ment át. A Csend megnyugtatta.

Tompa sóhaj hallatszott, mint amikor az ember kifújja a levegőt. Maria ismét a zöldellő tájban találta magát, a kék ég alatt. Felült, és pánikba esve nézett körül. Az arca szürke volt, rengeteg vért vesztett. Ám a kisbabája ott feküdt.

Felkapta a csecsemőt és a méhlepényt – még a köldökzsinórt sem vágta el –, bebugyolálta az angóraszvetterébe, és magához ölelte. A kisfiú arca furcsán nyugodtnak tűnt. Maria már azt hitte, mindörökre elvesztette.

– Joshua – szólalt meg a lány. – Joshua Valienté a neved.

Halk pukkanás hallatszott, és mindketten eltűntek.

A prérin nem maradt semmi, csak a felszáradóban lévő, véres és testfolyadéktól ragacsos massa, meg a fű és az ég. A vérszag azonban hamarosan idevonzza a látogatókat.

Réges-régen, egy világon, amely olyan közeli, akár az árnyék:

Észak-Amerika egy teljesen más változatában létezett egy ropant, minden oldalról szárazfölddel övezett, sós tenger. A tengerben hemzsegték a mikrobák. És ez a rengeteg élet egyetlen, gigantikus organizmust szolgált.

És ezen a világon, a felhős égbolt alatt, az egész iszapos tenger egyetlen gondolatától vibrált.

Én...

Ezt a gondolatot egy másik követte.

Mi célból?

2

A korszerű kinézetű italautomata melletti pad végtelenül kényelmes volt. Joshua Valientét mostanság nem kényeztették el. Nem szokott hozzá, hogy olyan épületben legyen, amely az otthonosság érzetét kelti, ahol a berendezés és a szőnyegek egyfajta nyugalmat erőltetnek a világra. A fényűző pad mellett csillogó magazinok álltak halomban, de Joshua a fényes papírú újságokkal sem állt különösebben jó barátságban. És a könyvekkel? A könyvek rendben voltak. Joshua kedvelte a könyveket, főleg a puha fedeleseket: ezek könnyűek, egyszerű őket magával vinni, és ha az ember nem akarta újraolvasni őket, nos, akkor mindig lehet módot találni a vékony, puha papír okos felhasználására.

Normális esetben, amikor semmi dolga nem akadt, a Csendet hallgatta. A Csend itt nagyon halkán volt jelen. Majdnem teljesen elfojtották a hétköznapi világ zajai. Vajon az emberek tisztában voltak vele, hogy milyen hangos is ez a csillogó épület? A légkondicionálók és a számítógépek ventilátorainak moraja, a hallható, de nem érthető sok-sok hang mormogása, a telefonok elfojtott csengése, amit rögtön követ egy hang, ami azt magyarázza, hogy

jelenleg éppen nincs ott, de szeretné, ha meghagyná a nevét a sípszó után, és amit rögtön ezután sípszó követ. A transzFöld Intézet, a Black Vállalat egyik ágazatának irodájában várakozott. Az arctalan, csupa gipsztábla és króm irodát egy hatalmas logó uralta, egy sakkfigura, egy huszár. Ez nem Joshua világa volt. Ebből semmi sem volt az ő világa. Sőt, ha a dolog mélyére ásunk, akkor mondhatjuk, hogy nem is volt világa; merthogy az *összes* az övé volt. Az összes Hosszú Föld.

A Földek, a számtalan Földek. Több Föld, mint amennyi megszámolható, egyesek szerint. És nem kellett más tenned, mint oldalvást beléjük sétálnod, egyikbe a másik után, egy végtelen láncolatot követve.

Mindez persze mérhetetlen bosszúság forrását jelentette az olyan szakértőknek, mint amilyen Wotan Ulm professzor volt az Oxfordi Egyetemről. „Az összes ilyen párhuzamos Föld”, nyilatkozta a BBC-nek, „egyforma, csak a részletekben különböznek. Ó, és leszámítva, hogy üresek. Vagyis, valójában tele vannak, főleg erdőkkel és mocsarakkal. Nagy, sötét, csendes erdőkkel, és mély, az emberbe csimpszkodó, halálos mocsarakkal. Viszont emberek nem élnek bennük. A Föld zsúfolt, de a Hosszú Föld üres. Ami balszerencse Adolf Hitlernek, aki így nem nyerhette meg a háborúját mindenhol!”

„A tudósoknak nehéz úgy beszélniük a Hosszú Földről, hogy ne hablatyoljanak sokszoros m-bránokról és kvantum multiverzumokról. Nézzék, talán az univerzum kettéágazik, valahányszor lehull egy levél, és minden pillanatban milliárd új ág képződik. A kvantumfizika ezt próbálja meg elmondani nekünk.

Ó, ez nem a milliárdnyi valóság megtapasztalásának kérdéséről szól; a kvantumállapotok egymásra rakódnak, mint a harmonikus frekvenciák egyetlen hegedűhúron. De talán vannak olyan alkalmak – amikor egy vulkán moco-rog, egy üstökös összecso-kolódik, egy igaz szerelmet elárulnak –, amikor egy különálló, empirikus valóságot *kaphatunk*, a kvantumszálak egy fonatát. És talán ezeket a fonatokat valami felsőbb dimenzió sodorja össze a hasonlóság révén, és világok egész láncolata szerveződik önmaga által. Vagy valami ilyesmi! Talán ez az egész egy álom, az emberiség kollektív képzelődése.”

„Az igazság az, hogy minket ez a jelenség éppen úgy zavarba ejt, ahogy Dantét zavarba ejtette volna, ha hirtelen vethet egy pil-lantást Hubble táguló világegyetemére. Valószínűleg még a leírá-sára használt nyelv sem helyesebb, mint a pakli kártya analógia, amellyel a legtöbb ember meg tud barátkozni: eszerint a Hosszú Föld egy nagy, háromdimenziós lapokból álló pakli, amelyet egy magasabb dimenziójú térben tornyoztak fel, és mindegyik kártya egy teljesen különálló Föld.”

„És ami a legfontosabb, hogy a legtöbb ember számára a Hosszú Föld nyitva áll. Szinte bárki ide-oda utazhat a pakliban, magukon a kártyákon is átfúrhatunk. Az emberek pedig bené-pesítik mindezt a teret. Naná, hogy ezt teszik! Ősi ösztönnek engedelmesskednek. Mi, síkvidéki emberszabásúak, még mindig félünk a leopárdtól a sötétben: ha szét tudunk szóródni, nem kap-hat el mindannyiunkat.”

„Ez az egész rettenetesen bosszantó. Semmi sem stimmel vele! És miért most kapta kézhez az emberiség ezt az iszonyatosan nagy kártyapaklit, *most*, amikor sosem volt még nagyobb szük-ségünk *térre*? Ám a tudomány nem más, csak kérdések sora, ami

még több kérdéshez vezet, ami rendben is van, különben nem sok haszna lenne az ember pályafutásának, nem? Nos, bármi is a válasz ezekre a kérdésekre, higgyék el nekem, hogy minden megváltozott, ami az emberiséget illeti... Ennyi elég, Jocasta? Néhány idióta már akkor a tollát csattogtatta, amikor Dantéről beszéltem.”

Joshua persze megértette, hogy a transzFöld azért létezett, hogy hasznot húzzon ezekből a változásokból. És feltehetően ez az oka annak, amiért őt, Joshuát idehozatták, többé-kevésbé akarat ellenére, egy jó messzire lévő világból.

Végül kinyílt az ajtó. Fiatal nő lépett ki rajta, egy laptopot dajkálva, amely olyan vékony volt, akár egy aranyfűstlemez. Joshua is tartott egy ilyen gépet otthon, egy vaskosabb, régebbi modellt, leginkább vadételrecepteket keresett rajta.

– Mr. Valienté? Nagyon kedves, hogy eljött. Engem Selena Jonesnek hívnak. Üdvözlöm a transzFöld Intézetben!

Egyértelműen vonzó – gondolta Joshua. Szerette a nőt, néhány rövid kapcsolatára szívesen emlékezett vissza. De nem töltött sok *időt* nőkkel, ezért feszélyezték.

– Üdvözlnek? Még csak esélyt sem adtak. Megtalálták a postai címemet, ami annyit jelent, hogy maguk a kormányhoz tartoznak.

– Ami azt illeti, téved. Időnként dolgozunk ugyan a kormánynak, de határozottan nem tartozunk a kormányhoz.

– Akkor a bírósághoz?

A nő lekicsinylően mosolygott.

– Lobszang találta meg a postai irányítószámát.

– És ki az a Lobszang?
– Én – mondta az italautomata.
– Te egy italautomata vagy – közölte erre Joshua.
– A feltételezésed téves, noha másodpercek alatt képes vagyok az általad választott italt kiadni.

– De hát az van rád írva, hogy Coca-Cola!
– Bocsáss meg a humorérzékemért! Amennyiben véletlenül megkockáztattál volna egy dollárt abban a reményben, hogy szénsavas üdítőt kapsz, természetesen visszaadtam volna. Vagy megkaptad volna az üdítőt.

Joshua megpróbált valami értelmet csempészni a beszélgetésbe.

– Lobszang *ki*?
– Nincs vezetéknevem. Az ősi Tibetben csak a főnemeseeknek és az Élő Buddháknak volt vezetékneve, Joshua. Én nem tartok igényt egyikre sem.

– Számítógép vagy?
– Miért kérdezed?
– Mert átkozottul biztosra veszem, hogy nincs benned egy emberi lény, emellett pedig viccesen beszélsz.

– Mr. Valienté, én kifinomultabban és szebben beszélek, mint bárki, akit ismer, és mi több, *én* nem egy italautomata belsejében vagyok. Vagyis nem teljes egészében.

– Lobszang, hagyd abba az élcelődést! – szólalt meg Selena, és Joshuához fordult. – Mr. Valienté, tudom, hogy maga... *más-hol* járt, amikor a világ először hallott Lobszangról. Aki egyedi. Fizikailag egy számítógép, de régebben... hogy is fogalmazzak... egy tibeti motorkerékpár-szerelő volt.

– És hogy került Tibetből egy italautomata belsejébe?

– Ez egy *hosszú* történet, Mr. Valienté...

Ha Joshua nem lett volna olyan sokáig távol, mindent tudott volna Lobszangról. Ő volt az első gép, amelyiknek sikerült meggyőznie a bíróságot, hogy emberi lény.

– Természetesen – mondta most Selena – más, hatodik generációs gépek is megpróbálták már előtte. Mondjuk, ha a szomszédos szobában vannak, és egy hangszórón keresztül beszélnek magával, éppen annyira embernek tűnnek, mint azok a pancserek, akiket néhanap láthat maga körül, de ez még semmit sem bizonyít a bíróság számára. Lobszang azonban nem azt állítja, hogy ő egy gondolkodó gép. Nem erre alapozta a jogait. Hanem azt mondta, hogy ő egy halott tibeti.

Nos, Joshua, ezzel el is kapta a grabancukat. A reinkarnáció még mindig a világhit egyik sarokköve, Lobszang pedig mindössze annyit állított, hogy ő számítógépes programként született újjá. Amint azt a bíróságon vallotta – megmutatom a hangfelvételeket, ha kívánja –, a vonatkozó szoftvert pontosan abban a mikromásodpercben indították el, amikor egy gyakorlatilag kimondhatatlan nevű lhászai motorkerékpár-szerelő meghalt. A jelek szerint egy testetlen lélek húszezer teraflopnyi értékű technológiai bűvészkedést egy zselés felületen ugyanolyannak lát, mint néhány dekányi vizenyős agyszövetet. Számos szakértő tanúsította, hogy Lobszang milyen megdöbbentő pontossággal képes felidézni előző életének emlékfoszlányait. Magam is tanúja voltam, amint egy apró, inas öregember, olyan arccal, mint egy összeaszott barack, a szerelő távoli rokona, boldogan beszélgetett órákon át Lobszanggal, és idézték fel együtt a régi, szép lhászai napokat. Milyen csodás délután volt!

– De miért? – tudakolta Joshua. – Mit nyerhetett ezáltal?

– Én is itt vagyok – szólalt meg Lobszang. – Tudod, *őt* nem fából faragták.

– Sajnálom.

– Hogy mit nyertem? Polgárjogot. Társadalombiztosítást. Jogot a magántulajdonhoz.

– És ha valaki kikapcsol, az gyilkosság?

– Tudod, sosem létezett jogi meghatározás arra, hogy mi az ember.

– És most a transzFöldnek dolgozol.

– Résztulajdonosa vagyok. Douglas Black, az alapító nem habozott, és társulást ajánlott. Nemcsak azért, mert volt egy hírem, noha vonzódik az ilyesmihez. Hanem a transzhumán intellektusom miatt.

– Naná!

Selena szólalt meg:

– Térjünk vissza az üzlethez! Mr. Valienté, maga rengeteg felfedezőutat tett.

Joshua a nőre nézett, és emlékeztette magát, hogy legközelebb jóval *több* felfedezőutat tegyen.

– Mostanában csak ritkán látogat a Földre.

– Én *mindig* a Földön vagyok.

– Tudja, hogy értem. Ezen a Földön – mondta Selena. – Az Irányjel Földön, vagy valamelyik Alsó Földön.

– Engem nem lehet felbérelni – vágta rá Joshua sietve, és próbált nem bosszúsnak tűnni. – Egyedül szeretek dolgozni.

– Nos, enyhén szólva is finoman fogalmazott, nem igaz?

Joshua előszeretettel élt sáncai között, azokon a Földeken, amelyek jó messze voltak az Irányjeltől, túl messze ahhoz, hogy a legtöbben eljussanak oda. És még így is került a társaságot.

Állítólag Daniel Boone már akkor tábort bontott és odébbállt, ha meglátta egy másik ember tüzének felszálló füstjét. Joshua-val összevetve Boone kórosan társaságkedvelő volt.

– De éppen ez teszi magát olyan hasznossá! Tudjuk, hogy nincs szüksége az emberekre. – Selena felemelte a kezét. – Ó, maga persze nem antiszociális. Ám gondolja csak végig! A Hosszú Föld előtt az emberiség teljes történelme során soha senki nem volt egyedül; mármint úgy értem, valóban egyedül. A legedzettebb tengerész is mindig tisztában volt vele, hogy valahol létezik valaki. Még a régi, Holdra szálló úrhajósok is láthatták a Földet. Mindenki tudta, hogy mások is vannak, csak a távolság választja el őket egymástól.

– Na igen, de az Átlépőkkel csak egy lóugrásnyira vannak.

– Az ösztöneink azonban ezt nem fogják fel. Tudja, hány ember vállalkozik magányos úttörésre?

– Nem.

– Egy sem. Vagyis... majdnem egy sem. Hogy egyedül legyen egy egész bolygón, és ő legyen az egyetlen elme a világegyetemben? Száz emberből kilencvenkilenc nem bírja ki.

De hát én sosem voltam egyedül – gondolta Joshua. – Mert a Csend mindig ott volt, az égbolton túl.

– Ahogy Selena mondta, ez tesz téged hasznossá – mondta most Lobszang. – Ez és bizonyos egyéb, később megvitatandó tulajdonságok. Ó, és a tény, hogy sosem volt hatalmunk feletted. Joshua-nak ekkor esett le.

– Azt akarják, hogy utazzak el. A Hosszú Földre.

– Ez az, amiben maga egyedülállóan jó – jegyezte meg Selena negédesen. – Az akarjuk, hogy menjen el a Felső Meggerekhez, Joshua.

A *Felső Meggerek*, ahogy egyes pionírok hívták azokat a világokat, amelyek zöme nem sokkal volt több legendánál, és több mint egymillió lépésre terültek el a Földtől.

– Miért?

– Az összes ok közül a legártatlanabbért – felelte Lobszang. – Hogy megnézzem, mi van ott.

Selena elmosolyodott.

– A Hosszú Földről szóló információk adják a transzFöld rak-tárkészletét, Mr. Valienté.

Lobszang bőbeszédűbbnek bizonyult.

– Gondold végig, Joshua! Tizenöt éve az emberiségnek egyetlen világa volt, és néhány másiktól álmodozott, a Naprendszer világairól, amely mind sivár és ahova rettentően drága eljutni. Most pedig több világhoz van kulcsunk, mint amennyit meg tudnánk számolni! És még alig fedeztük fel a legközelebbieket is. És most itt az esélyünk, hogy mindezt megtegyük.

– A *mi* esélyünk? – kérdezte Joshua. – Vagyis vigyelek magammal? Ez a meló? Egy számítógép fizet azért, hogy a sofőrje legyek?

– Igen, lényegében erről van szó – bólintott Selena.

Joshua a homlokát ráncolta.

– És az ok, amiért megteszem – mintha a felettem való hatalomról mondtak volna valamit?

Selena könnyedén felelt:

– Nos, eljutottunk végül ide. Tanulmányoztuk magát, Joshua. Ami azt illeti, az aktákban a legkorábbi magáról szóló feljegyzés Monica Jansson madisoni rendőrnőé, amely pontosan az Átlépés Napja után készült. A titokzatos kisfiúról, aki *visszajött*, és a többi gyereket is magával hozta. Igazi kis hamelni patkányfogó volt, nemde? Volt idő, amikor celebnek hívták volna.

– És – tette hozzá Lobszang – létezett olyan idő is, amikor boszorkánymesternek neveztek volna.

Joshua sóhajtott. Ki fogja valaha is heverni azt a napot? Sosem akart hős lenni; nem szerette, ahogy az emberek olyan viccesen néznek rá. Vagy ami azt illeti, akárhogy is.

– Jó nagy felfordulás volt, ez minden. De hogy jöttek rá?

– A rendőri jelentésekből, mint amilyen Janssoné – felelte az italautomata. – A rendőrséggel már csak az van, hogy mindent kartotékolnak. És én szeretem a kartotékokat, mert mindent elárulnak nekem. Elárulják például, hogy ki volt az anyád, Joshua. Mariának hívták, nem?

– Semmi közöd ahhoz, hogy hívták az anyámat.

– Joshua, nekem mindenkire közöm van, és mindenki szerepel az aktákban. És az akták árultak el mindent rólad. Hogy nagyon különleges lehetsz. Hogy ott voltál az Átlépés Napján.

– *Mindenki* ott volt az Átlépés Napján.

– Igaz, de te otthon érezted magad, nem igaz, Joshua? Úgy érezted magad, mintha *bazajöttél* volna. Mert életed során először tudtad, hogy a megfelelő helyre kerültél...

3

Az Átlépés Napja. Tizenöt évvel korábban. Joshua éppen csak betöltötte a tizenhármat.

Később, mindenki emlékezett rá, hol volt az Átlépés Napján. A többségük nagy szarban.

Akkor még senki sem tudta, hogy ki töltötte fel az Átlépő kapcsolási rajzát a netre. De ahogy az este kaszaként suhant végig a világon, mindenféle srácok kezdtek el Átlépőket összerakni, csak a madisoni Otthon körzetében tucatnyian. Igazi verseny vette kezdetét a RadioShackben. Az elektronika nevetségesen egyszerűnek tűnt. A krumpli, amelyet állítólag az egész közepébe kellett rakni, szintén nevetségesnek tűnt, de fontos volt, mert ez szolgált tápegységként. És akkor még ott volt a kapcsoló. A kapcsoló létfontosságúnak bizonyult. Voltak srácok, akik azt hitték, a kapcsolóra semmi szükség. Csak a drótokat kell összekötni. Ők voltak azok, akik sikoltozva végezték.

Joshua az első Átlépőjét *gondosan* rakta össze. Mindig aprólékosan csinált mindent. Az a fajta fiú volt, aki mindig, de mindig az összeszerelés előtt festi ki a darabokat, és azután a megfelelő

sorrendben rakja össze a darabokat, minden egyes elemet gondosan elrendezve, mielőtt nekifogna valaminek. Joshua mindig *nekifogott* a dolgoknak. Ez valahogy szándékoltabbnak tűnt, mint elkezdni őket. Otthon, amikor valamelyik régi, kopott és hiányos kirakóson dolgozott, először mindig szétválogatta a darabokat, szétválasztotta az eget, a tengert és a széleket, mielőtt két darabot összeillesztett volna. Ezután időnként, ha a kirakós hiányosnak bizonyult, bement a kis műhelyébe, és nagyon gondosan kifaragta a hiányzó darabokat a felhalmozott hulladékfából, majd kifestette őket a megfelelő színűre. Ha az ember nem tudta, el sem hitte volna, hogy a kirakós hiányos volt. Időnként főzőcskézett is Véletlen Felfedezés nővér felügyelete alatt. Ilyenkor összeszedte a hozzávalókat, gondosan mindegyiket jó előre előkészítette, majd követte a recept lépéseit. Menetközben még fel is takarított. Szeretett főzni, és szerette az így elnyert elismerést az Otthonban.

Joshua ilyen volt. Így csinálta a dolgokat. És ezért nem ő volt az első srác, aki kilépett a világból, mert ő nemcsak lelakozta az Átlépő-dobozát, de meg is várta, míg a lakk megszárad. És ezért biztos az is, hogy ő volt az első kölyök, aki anélkül jött vissza, hogy bevizelt volna a nadrágjába, vagy még rosszabb történt volna vele.

Az Átlépés Napja. Srácok tűntek el. A szülők átkutatták a környéket. Az egyik percben a kölykök még ott voltak, legújabb hóbortos játékkal mulatták az időt, a következőben meg már sehol. Amikor a kétségbeesett szülők találkoztak más kétségbeesett szülőkkel, a kétségbeesésből rémület lett. Kihívták a rendőrséget, de ugyan mit tegyenek? Kit tartóztassanak le? Hol keressék a gyerekeket?

És Joshua is átlépett, akkor először.

Egy szívdobbanással korábban még a műhelyben volt, az Otthonban. Most pedig egy sűrű, áthatolhatatlan erdőben volt, a holdfény alig szűrődött le a földre. Mindenfelől hallotta más srácok hangját, ahogy hánynak, a szüleik után kiabálnak, néhányan pedig úgy visítottak, mintha fájdalmaik lennének. Vajon mire ez a nagy bánat? Ő nem hányt. Igaz, hogy ijesztő volt, az éjszaka viszont meleg. Hallotta a szúnyogok zümmögését. Az egyetlen kérdés az volt, hogy *hol* is van ez a meleg éjszaka?

A sok kiabálás elvonta a figyelmét. A közelben volt valaki, aki az anyja nevét kiáltozta. Mintha Sarah lett volna, az Otthon egy másik lakója. Joshua a lány nevét kiáltotta.

Aki erre abbaagyta a kiabálást, a fiú pedig nagyon közelről hallotta a hangját, amint azt mondja:

– Joshua?

Joshua végiggondolta a dolgot. Késő estére járt. Sarah-nak a lányok hálótermében kellett volna lennie, ami kábé húszméternyire van a műhelyétől. Ő meg se *mozdult*, de mégis egyértelmű, hogy egy másik helyre került. Ez nem Madison volt. Madison hangos, voltak benne kocsik, repülők, fények, most viszont egy erdőben állt, ami mintha egy könyvből lépett volna ki, és bármerre is nézett, nyomát sem látta utcai lámpáknak. Csakhogy Sarah is itt volt, bárhol is legyen ez az itt. A gondolat egyesével, darabonként rakódott össze, mint egy befejezetlen kirakós. Gondolkodj, ne ess pánikba! Annak függvényében, hogy hol vagy, vagy voltál, lesz a lány is, vagy volt a lány. Csak végig kell menned a folyosón a szobájáig. Csakhogy itt és most, nem létezett sem folyosó, sem szoba. Probléma megoldva.

Azt leszámítva, hogy ahhoz, hogy eljusson a lányhoz, egyenesen át kell mennie az előtte álló fán. Egy elképesztően nagy fán.

Megkerülte a fát, félrelökte a szövevényes túskebokrok ágait, ennek a roppant vad erdőnek a lehullott ágait.

– Ne hagyj abba a beszédet! – mondta Joshua. – És ne mozdulj! Jövök már.

– Joshua?

– Nézd, megmondom, mit csinálj! Énekelj! Egyfolytában énekelj! Így meg foglak találni a sötétben. – Joshua bekapcsolta az elemlámpáját. Aprócska darab volt, zsebbeillő. Mindig volt nála elemlámpa éjszaka. Naná, hogy volt. Hiszen ő Joshua.

A lány nem énekelt. Imádkozni kezdett.

– Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

Joshua azt kívánta, az emberek bárcsak azt tennék, amit mond nekik, legalább időnként.

Az erdőből, a sötétből más hangok is csatlakoztak hozzá.

– Szenteltesék meg a te neved...

A fiú tapsolt egyet, és azt kiáltotta:

– Mindenki fogja be! Kijuttatlak innen titeket. Bízatom bennem! – Nem tudta, hogy ugyan miért kellene bízniuk benne, de a tekintélyparancsoló hang bevált, és a többi hang elhalt. Nagy levegőt vett, és azt kiabálta: – Sarah! Te vagy az első. Oké? Mindenki más induljon az ima felé. Egy szó se szóljatok! Csak menjetek az ima felé!

Sarah újratezdte:

– Miatyánk, ki vagy a mennyekben...

Ahogy Joshua elindult előre, mindkét kezét kinyújtva, félretolva a túskebokrok ágait, átkecmeregve a gyökereken, minden egyes lépést gondosan kitapogatva, hallotta a körülötte mozgók zaját, és újabb kiáltásokat hallott. Egyesek arról panaszkodtak, hogy eltévedtek. Mások azért nyafogtak, mert nem volt térerő.

Időnként látta is a mobiljukat, a kis képernyők szentjánosbogaraként világítottak. És hallott vigasztalan sírást, de még fájdalmas nyögéseket is.

Az ima befejeződött az ámennel, amely visszhangot vert az erdőben, Sarah pedig így szólt:

– Joshua? Befejeztem.

És én még azt hittem, hogy okos lány – gondolta Joshua.

– Akkor kezd újra!

Percekbe telt, mire a fiú odaért Sarah-hoz, aki pedig mindössze fele olyan messze volt tőle, amilyen hosszú az Otthon. Joshua most már látta, hogy ez az erdős rész igazából elég kicsi. Távolabb a hold fényénél ki tudta venni azt, amit ő a préri virágainak gondolt, mint amilyenek az Arborétumban nőttek. Viszont az Otthonnak nyoma sem volt, sem az Allied Drive-nak.

Végül Sarah is botorkálva megindult felé, és belekapaszkodott.

– Hol vagyunk?

– Sejtésem szerint valahol máshol. Tudod. Olyan helyen, mint Narnia.

A holdfény elárulta, hogy a lánynak könnyek csorognak le az arcán, és taknyos az orra, Joshua pedig megérezte Sarah hálógingén a hányás szagát.

– Én soha egyetlen ruhásszekrénybe sem léptem be.

Joshua erre nevetésben tört ki, mire a lány rámeredt. De mivel a fiú nevetett, ő is nevetett. És a nevetés kezdte megtölteni ezt a kis tisztást, ahogy más srácok is szállingózni kezdtek arrafelé, ahol a zseblámpa világított, és ez egy pillanatra féken tartotta a rettegésüket. Egy dolog elveszni és egyedül maradni, és egészen más dolog eltévedni egy tömegben és nevetni.

Ekkor valaki karon ragadta Joshuát.

– Josh?

– Freddie?

– Rémes volt. A sötétben feküdtem, és *lezuhan*tam, le egészen a földszintig.

Joshnak eszébe jutott, hogy Freddie-nek gyomorfekélye van. A gyengélkedőn volt, az Otthon első emeletén. Nyilván lezuhan, át az eltűnő épületen.

– Megsérültél?

– Nem... Josh? Hogy jutunk haza?

Joshua kézen fogta Sarah-t.

– Sarah, te is csináltál Átlépőt?

– Igen.

A fiú a lány kezében tartott összetevők katyvaszára pillantott. Még csak nem is egy dobozban voltak, még csak nem is egy cipősdobozban, vagy hasonlóban, arról nem is beszélve, hogy olyan, a célnak megfelelő dobozban, mint amelyet ő fabrikált.

– Mit használtál kapcsolónak?

– Milyen kapcsolónak? Én csak összekötöttem a drótokat.

– Nézd! Egyértelműen megmondták, hogy kell hozzá egy oldalkapcsoló. – Joshua nagyon óvatosan két kezébe fogta a lány Átlépőjét. Mindig nagyon óvatosnak kellett lenni Sarah-val. Nem volt ugyan Gond, viszont gondok szoktak támadni vele.

Legalább a három drót megvolt. Josh kitapogatva követte vissza az áramkört. Órákig nézte a kapcsolási rajzot, így fejből tudta. Szétválasztotta a drótokat, majd ismét a lány kezébe nyomta a megviselt gubancot.

– Figyelj ide! Amikor azt mondom, mehet, nyomd össze ezt meg ezt a drótot! Ha a szobádban találsz magad, dobd le az egész mindenséget a földre, és feküdj le! Oké?

A lány szípgova azt kérdezte:

– És mi van, ha nem működik?

– Akkor még mindig itt leszel, akárcsak én. És az nem is lesz olyan rossz, nem igaz? Kész vagy? Gyerünk, gyerünk! Számoljunk vissza tíztől! Kilenc, nyolc...

Nullánál a lány eltűnt, és egy pukkanás hallatszott, mint amikor a szappanbuborék kidurran.

A többi gyerek előbb Sarah hült helyét bámulta, majd Joshuaát. Voltak köztük ismerősök, már amennyire az összes arcot ki tudta venni, de bőven akadtak köztük számára ismeretlenek is. Fogalma sem volt, hogy milyen messze mászkáltak el a sötétben.

És ezzel máris ő lett e világ királya. Ezek a tehetetlen srácok bármit megtettek volna, amit mond nekik. Az érzés nem töltötte el jókedvvel. Inkább tehernek tűnt.

Freddie-re nézett.

– Oké, Freddie. Te vagy a következő. Ismered Sarah-t. Mondd meg neki, hogy ne aggódjon! Mondd meg neki, hogy egy csomó srác megy haza a hálósobáján keresztül. Mondd meg neki, hogy Joshua azt üzeni, csak így juthatnak haza, és kérd meg, ne legyen mérges! És most mutasd az Átlépődöt!

Egymás után, pukkanás pukkanást követve, tűntek el az elvesztett lányok és fiúk.

Amikor a közelében lévők közül az utolsó is eltávozott, még mindig hallott hangokat távolabbról, az erdőből, de talán még azon túl is. Joshua semmit sem tehetett értük. Még abban sem volt biztos, hogy helyesen cselekedett. Egyedül állt a beköszöntő csöndben, és hallgatózott. A távoli hangokat leszámítva semmilyen zajt nem hallott, csak a szúnyogok tompa döngicsélését. Az

emberek azt beszéltek, hogy a szúnyogok még egy lóval is képesek végezni, ha elég idejük van rá.

Joshua megfogta gondos munkával készített Átlépőjét, és elfordította a kapcsolót.

Azonnal az Otthonban termett, Sarah ágya mellett, kicsiny, zsúfolt szobájában, még időben ahhoz, hogy lássa az utolsó, hazaküldött lány hátát, aki még mindig elég hisztérikus állapotban, kilépett a folyosóra. És hallotta a Nővérek éles hangját, amint az ő nevét kiabálják.

Sietve ismét elfordította a kapcsolót, és ismét egyedül állt az erdő nyújtotta magányban. Az ő erdejében.

A közelből most még több hangot hallott. Zokogást. Kiáltózt. Az egyik srác nagyon udvariasan azt kérdezgette: „Elnézést, tud valaki segíteni rajtam?” Aztán valaki öklendezni kezdett. Majd hányni.

Még többen fognak jönni. Joshua arra gondolt, hogy miért van mindenki rosszul? Ez lett az Átlépés Napjának szaga, amikor később felidézte. Mindenki kidobta a taccsot. Csak ő nem.

Elindult a sötétben, a legutoljára kiáltozó gyerkőc felé.

És a gyerkőc után volt egy következő. Majd egy újabb, aki eltörte a karját: úgy festett, egy felső emeletről eshetett le. Majd még egy újabb.

Mindig akadt egy újabb srác.

A pirkadat első jele az erdősávot elárasztó madárdal és a viláosság volt. Vajon otthon is hajnalodott?

Mostanra teljesen megszűnt minden ember keltette zaj, csak a legutoljára maradt eltévedt fiú zokogott, akinek a lábát felnyár-

salta egy szilánkos fa. A srác ilyen körülmények között sehogy sem tudta működésbe hozni a saját Átlépőjét, ami nagy kár volt, mert Joshua a tompa fényben is megcsodálta a kez ügyességét. A gyerkőc nyilvánvalóan eltöltött némi időt a RadioShackben. Értelmes srác, de nem elég értelmes, hogy zseblámpát vagy szúnyogriasztót hozzon magával.

Joshua óvatosan lehajolt, a karjába vette a kölyköt, és felegyenesedett. A fiú felnyögött. Josh fél kézzel tapogatózott saját Átlépője kapcsolója felé, és ismét nagyon örült annak, hogy pontosan követte az utasításokat.

Ezúttal, amikor átléptek, fények vakították el, és kiszáratva a madisoni városi rendőrség autója fékezett le csikorogva előtte. Joshua szoborrá dermedt.

Két zsarú szállt ki a kocsiból. Egyikük, a fiatalabb, fluoreszkáló dzsekiben, finoman átvette a sebesült fiút Joshuától, és lefektette a fűbe. A másik rendőr Josh elé állt. Egy mosolygó nő volt, a keze üres. Ettől a fiú csak ideges lett. A Nővérek is így mosolyogtak, amikor Gond támadt. Az ölelésre nyújtott karok gyorsan grabancelkapó karokká váltak. A rendőrök mögött mindenfelé fények villóztak, mint egy filmben.

– Helló, Joshua! – szólalt meg a rendőrnő. – A nevem Monica Jansson.

4

A városi rendőrség tagjának, Janssonnak ez az egész még korábban kezdődött, még előző nap: az elmúlt pár hónap során harmadízben szállt ki a kiegészítő Linsay-házhoz, a Mifflin Streetre.

Nem volt benne biztos, hogy miért jött vissza ide. Ezúttal nem riasztották. Mégis itt volt, és újra áttúrta az egykori berendezésből maradt hamut és szenet. Egy régebbi, lapos képernyős tévé szétesett maradványai mellé guggolt. Óvatosan lépkedett végig egy megégett, szétázott és habtól foltos szőnyegen, amelyen jól látszottak a tűzoltók és a zsaruk súlyos lábnyomai. Újra átpörgette az egykor tekintélyes halom megperzselődött maradványait, amelyet jegyzetek, kézzel írt matematikai egyenletek és olvashatatlan krikshkrakszok alkottak.

Társára, Clancyre gondolt, aki az aznapi ötödik Starbucksos kávéját itta az országúti cirkálóban, és hülyének tartotta Janssont. Ugyan mi maradhatott itt, amire rátalálhat, miután a nyomozók mindenhova bebújtak, a helyszínelők pedig elvégezték a melójukat? Még a lány, a különöc egyetemi hallgató, Sally is különösebb meglepetés vagy aggodalom nélkül fogadta a tör-

téteket, nyugodtan bólogatott, amikor azt mondták neki, hogy körözik az apját, mert ki akarják hallgatni mint gyanúsítottat gyűjtögetés, terrorizmusra felbujtás és állatkínzás elkövetésében, nem okvetlenül ebben a sorrendben. A lány meg csak bólogatott, mintha ez az egész mindennapos történet lenne a Linsay háztartásban.

Senki mást nem érdekelt az ügy. A helyről hamarosan lekerülnek a bűnügyi helyszínt jelölő szalagok, a bérlő pedig nekiállhat feltakarítani, és lebonyolítani a vitát a biztosítótársasággal. Nem mintha bárki megsérült volna, még maga Willis Linsay sem, mivel semmi nem utalt arra, hogy meghalt volna az elég gyengécske tűzben. Csak éppen egy olyan talány volt az egész, amely valószínűleg sosem oldódik meg, az a fajta, amivel a tapasztalt zsaruk állandóan összeakadnak. Tudnod kell, hogy mikor engedd el – ezt mondta Clancy. Talán a huszonkilenc éves Jansson még mindig túl zöldfülű volt.

Vagy talán azért volt az egész, amit akkor látott, amikor hónapokkal ezelőtt kijött az első riasztásra. Mert az első riasztás egy szomszédtól érkezett, aki arról számolt be, hogy látta, amint egy ember egy kecskét vezet be a földszintes házba, itt, Madison közepén.

Egy kecskét? Ez volt a végszó a Clancy és a diszpécser közti kiszámítható ugratáshoz. Lehet, hogy a kecskéktől lesz a fickó kanos – és a többi és a többi, haha. De ugyanaz a szomszéd, egy izgatott nő, arról is beszámolt, hogy máskor meg azt látta, amint ez az ember kisborjúkat terel be a bejárati ajtón, egyszer pedig még egy csikót is. És akkor még nem is beszélt a csirkeketrecekéről. Csakhogy hangoskodásról nem számolhatott be, sem a baromfiudvarokat körüllegő búzról. Nyoma sem volt, hogy ott

állatok élnének. Vajon mit művelt velük ez a főszer – megdugta vagy megfőzte őket?

Willis Linsayról kiderült, hogy egyedül él azóta, hogy a felesége pár éve meghalt egy autóbalesetben. Volt egy tizennyolc éves lánya, Sally, aki a Wisconsin Egyetemen tanult Madisonban, és a nagynénjénél élt. Linsay egyfajta tudós volt, és valamikor elméleti fizikát oktatott a Princetonon. Akkor éppen óraadó tanárként dolgozott a WE-n, és fennmaradó idejében... nos, senki sem tudta, hogy mit csinált fennmaradó idejében. Bár Jansson talált arra utaló nyomokat Linsay jegyzeteiben, hogy a férfi az iparmágnás Douglas Blacknek dolgozott álnéven. Ez nem jelentett nagy meglepetést. Manapság szinte mindenki oda lyukadt ki, hogy így vagy úgy, de Blacknek dolgozott.

Bármire is készült Linsay, nem tartott kecskéket a nappalijában. Talán egész végig a rosszindulat munkált itt, csak valami túlbuzgó szomszéd akarta bajba keverni a szomszédban élő külön alakot. Időnként előfordult ilyesmi.

A következő riasztás azonban más volt.

Valaki feltette a netre egy olyan kütyü tervét, amelyet az illető „Átlépő”-nek hívott. A dizájnt testre lehetett szabni, de egy hordozható ketyeréről volt szó, a tetején egy háromállású kapcsolóval, benne különféle elektronikus alkotórészekkel, meg egy tápkábellel, ami nem máshoz csatlakozott, mint... egy krumplihoz.

A hatóságok is felfigyeltek rá, és megriadtak. Úgy nézett ki, mint azok az izék, amiket az öngyilkos merénylők a mellükre szíjaznak, mielőtt sétára indulnának a Fő utcán. Ugyanakkor úgy is nézett ki, mint egy olyan ketyere, amelyik a világon minden olyan gyereket vonz, aki képes ezt a szobájában alkatrészekből összerakni. Mindenki azt hitte, hogy a „burgonya”

szó valami másnak az álcázására szolgál, mondjuk, egy darab Semtexére.

De mire a járőrökcsit kiküldték a Linsay-házhoz, hogy a helyszínen randevúzzanak a Belbiztonsági Minisztérium embereivel, befutott egy harmadik, az első kettőtől teljesen független hívás, amely arról szólt, hogy ég a ház. Jansson is ennek nyomán érkezett ki. Willis Linsaynek azonban nyomát sem találták.

Gyújtogatás volt. A helyszínelők találtak egy olajos rongyot, egy olcsó öngyújtót, nagy halom papírt meg összetört bútorokat – innen terjedt szét a tűz. A gyújtogatással láthatóan Linsay jegyzethalmának és egyéb anyagainak megsemmisítését akarták elérni. Az elkövető lehetett Linsay is, vagy valaki más, aki rászállt.

Janssonnak az volt a megérzése, hogy Linsay tette. Sosem találkozott a férfival, még csak fényképet sem látott róla. Ám a futó ismeretség is keltett benne egyfajta benyomást. Nem lehetett kétséges, hogy vág az esze, mint a beretva. Különbön nehezen szerez az ember fizikából diplomát a Princetnonon. Csakhogy valami nem stimmel. A férfi otthona egy rendetlen szemétdombra emlékeztetett. A se ilyen, se olyan, amatőr gyújtogatási kísérlet is beleillett a képbe.

Jansson viszont nem értette, hogy mindez *mire* volt jó. Mire készült Linsay?

Mostanra már megtalálta Linsay saját Átlépőjét, feltehetően a prototípust. A nappaliban bukkant rá, a kandallópárkányon feküdt – a kandallót évek óta nem gyújtották be. Talán szándékkal hagyta hátra, hogy rábukkanjanak. A helyszínelők is észrevették, és aztán otthagyták, miután ujjlenyomatokat keresve

alaposan beszórták. Valószínűleg egy raktárba kerül, miután a helyszíneléssel végeznek.

Jansson is odament, hogy megnézzze. Egy átlátszó, kocka alakú műanyag doboz volt, nagyjából tíz centi hosszú egy-egy oldala. A helyszínelők szerint a dobozban egykor antik hétcentis hajlékonylemezeket tartottak. Linsay pontosan olyan fickónak tűnt, aki megőrzi az efféle kacatokat. Az átlátszó falakon át látni lehetett az elektromos alkotórészeket, a kondenzátorokat és az ellenállásokat, a reléket és a tekercseket, amelyeket az ide-oda tekeredő és összeforrasztott rézdrót kötött össze. A doboz tetején egy nagy, háromállású kapcsoló kapott helyet, az állásokat fekete filctollal, kézzel írták rá:

NYUGAT – KI – KELET

A kapcsoló akkor éppen a KI állásra mutatott.

A doboz belterének fennmaradó részét nem más töltötte ki, mint egy... krumpli. Csak egy sima burgonya, nem Semtex, nem is savval teli fiolák vagy a mai terroristák arzenáljának bármely másik eleme. Az egyik helyszínelő felvetette, hogy esetleg energiaforrás céljára szolgál, mint a klasszikus krumplióra. A legtöbben azonban csak a holdkórosság tünetének tekintették, esetleg egyfajta bizarr, otromba tréfának. Bármi volt is, a gyerkőcök bolygószerzte örült versenybe kezdtek, hogy mihamarabb összerakják.

Az Átlépő egy papírcetlin nyugodott, amelyre ugyanazzal a filctollal ugyanaz a kéz a következőt írta: PRÓBÁLJ KI! Nagyon *Alice Csodaországban*-os volt. Linsay búcsúziporkája. Janssonnak eszébe jutott, hogy igazából egyik munkatársa sem követte a cetlire írt utasítást: PRÓBÁLJ KI!

Megfogta a dobozt, és felemelte: szinte súlytalannak érezte. Kinyitotta a fedelét. Újabb papírcetlit talált, fejlécén ez állt: FEJEZZ BE!, és egyszerű utasításokat tartalmazott ahhoz az áramkörvázlathoz, ami úgy nézett ki, mint ami végül felkerült a netre. Vas alkatrészeket nem szabad használni, olvasta Jansson, és ezt alá is húzták. Pár rézdrótos tekercset kellett összekötnie, majd valahogy a tekercseket az érintkezőkkel összehangolnia.

Munkához látott. A tekercsek kibogozása valamiért furcsán kellemes időtöltésnek tűnt, noha meg nem tudta volna mondani, miért. Csak ő volt meg a szerkezet elemei – mint amikor egy gyerek kristálydetektoros rádiót épít. A hangolás is elég könnyűnek bizonyult; egyfajta jó érzéssel töltötte el, amikor a csúszkás érzékelőt a megfelelő helyre kötötte, noha ismét csak nem tudta volna megmondani, hogy miért, és nem igazán várta a pillanatot, amikor ezt meg kell próbálnia beírnia a jelentésébe.

Amikor végzett, lecsukta a fedelet, és megfogta a kapcsolót, fejben feldobott egy érmét, és elfordította a kapcsolót a NYUGAT állásra.

A házat egy friss szélroham tüntette el.

Prévirágok, körös-körül, derékmagasságig nőnek, mint egy természetvédelmi területen.

És mintha hasba vágták volna. Földet érez a talpa alatt, fényesre suvickolt cipője fűvön tapos. Az orrába üde, erős levegő tolul, a hamu és az oltóhab bűze elenyészett. Talán egy bűnöző lepte meg? A fegyveréhez kapott. A pisztolytáskájában lapult, de valahogy furcsának érezte; a Glock polimerváza és a tölténytár rendben lévőnek tűnt, de valahogy az egész *zörgött*.

Óvatosan felegyenesedett. A gyomra még mindig sajgott, de inkább hányinger kerülgette, mintsem ütés okozta fájdalom. Körülnézett, senkit sem látott – sem fenyegető alakot, sem más-milyet.

És négy fal sem vette körül; sehol sem volt a Mifflin utcai ház. Csak a prérivirágok, meg egy harminc méter magas fák alkotta liget, és a kondenzcsíkoktól és szmogtól mentes, kék ég. Mintha az Arborétumban lett volna, a madisoni városhatáron belül kialakított, gigantikus prérirekonstrukcióban. Az Arborétumban, amely elnyelte az egész várost. Egyszer csak itt termett, ennek az egésznek a közepén.

Megszólalt:

– Ó! – Ez a reakció önmagában elégtelennek tűnt. Így, némi töprengés után, hozzátette: – Te, jó... – És aztán lezárta a gondolatsort, noha a folyamattal megtagadta egész eddigi életén át tartó, már-már a teljes ateizmus határát súroló agnosztikus hitvilágát. – Isten!

Eltette pisztolyát, és megpróbált zsaruként gondolkodni, zsaruként *lát*ni. Szemetet pillantott meg a lába előtt, az Átlépő mellett, amelyet elejtett. Cigaretta-csikkok. Valami, ami tehénlepenynek tűnt. Szóval idejött Willis Linsay? Ha igen, akkor sem volt nyoma, sem neki, sem az állatainak...

Maga a levegő is egészen más volt. Megszédült tőle. Mintha belőtte volna magát. Az egész csodálatos volt. Lehetetlen. Hova is *került*? Hangosan felnevetett, a történetek tömény csodájától.

Aztán ráeszmélt, hogy hamarosan egész Madisonban az összes gyereknek lesz ilyen doboza. És minden gyereknek mindenhol máshol is, ha már erről van szó. És mind csavargatni kezdik a kapcsolókat. Szerte a világon.

És *ekkor* merült fel benne, hogy esetleg jó ötlet lenne hazamenni.

Felkapta az Átlépő dobozát a földről, ahova esett. Még mindig rajta volt az ujjlenyomatok miatt rászórt por. A kapcsoló most a KI állásra mutatott. Rettegve fogta meg a kapcsolót, behunyta a szemét, elszámolt háromig, aztán elfordította, hogy az KELET-re mutasson.

És ismét a Linsay-házban találta magát, a lába előtt, a tönkrement szőnyegen pisztolyának fémrészei hevertek. Mint ahogy ott feküdt a jelvénye, a kitűzője, de még a nyakkendőtüje is. Még több fémdarab, aminek a hiányát eddig észre sem vette.

Clancy a kocsiban várt rá. Jansson pedig azon kezdett töprengeni, hogyan magyarázza el neki ezt az egészet.

Amikor visszaért a támaszpontra, Dodd, az őrsparancsnok hívástáblája azt mutatta, hogy eltűnt személyekről szóló riasztások futnak be, kerületenként egy-kettő. Lassan az egész tábla világított már.

És aztán érkezni kezdtek a riasztások az egész megyéből.

– És az egész világról – mondta Dodd töprengve, miután bekapcsolta a CNN-t. – Az eltűnt személyek pestise ez. Még Kínát is érinti. Ezt nézzétek!

Aztán az éjszaka csak még tovább bonyolódott, mindegyiküknek. A betörések gombamód szaporodtak, még a Capitolium épületének egyik pánccéltermét is feltörték. A városi rendőrségnek még a kiszállások megszervezése is gondot okozott. És csak ezután kezdtek érkezni az utasítások a Belbiztonsági Minisztériumtól és az FBI-tól.

Janssonnak sikerült galléron ragadnia egy ügyeletes őrmestert.

– Mi folyik itt, őrmi?

Harris szürke képpel nézett rá.

– Tőlem kérdezed? Fogalmam sincs. Terroristák talán? A belbiztonságiak kapva kapnak az ilyen alkalmakon. Idegenek az úrből? Az előcsarnokban gyülekező, ezüst papírcsákós fickók szerint ők az okai.

– És akkor én mihez kezdjek, őrmi?

– Végezd a munkát, ami rád vár! – Ezzel Harris elrohant.

Ezt végiggondolta. Ha most egyszerű állampolgár lenne odakint, mivel törődne a leginkább? A hiányzó srácokkal, mi más-sal? Otthagyta az őrsöt, és munkához látott.

És meg is találta a srácokat, beszélgetett velük – egyesekkel a kórházban –, és mindegyik gyerkőc beszélt arról az egy bizonyosról, aki nyugodtan, hősként viselkedett, és aki elvezette őket a biztonságba, mint Mózes – csak éppen őt Joshuának hívták, és nem Mózesnek.

Joshua hátrált pár lépést a zsarutól.

– Joshua vagy, igaz? Biztos vagyok benne. Te vagy az a srác, aki nem csurom hányás.

A gyerek hallgatott.

– Azt mondják, hogy Joshua mentette meg őket. Azt mondják, hogy ő szedte őket össze, és vitte haza. Igazi zabhegyező vagy. Olvastad egyáltalán a könyvet? Nyilván kellett, hogy olvasd. Bár lehet, hogy az Otthonban be van tiltva. Igen, tudok az Otthonról. De hogy csináltad, Joshua?

– Nem csináltam semmi rosszat. Nem vagyok Gond – felelte, és még tovább hátrált.

– Tudom, hogy nem vagy Gond. De te valahogy másképpen csináltad. Csak tudni szeretném, hogy mit csináltál. Mondd el, Joshua!

Joshua utálta, amikor a nevét ismételték. Azért tették, hogy megnyugtassák, amikor azt hitték, hogy Gondot jelent.

– Követtem az utasításokat. Ez minden. Az emberek nem értik a dolgot. Pedig csak követni kell az utasításokat.

– Szeretném megérteni – felelte a rendőrnő. – Csak mondd el! Nem kell félned tőlem.

– Nézze – válaszolta Joshua –, még ha csak egy egyszeri fado-bozt fabrikál is, akkor is le kell lakkoznia, mert különben beleeszi magát a nyirkosság, attól megvetemedik a fa, és akkor szétesik az egész. Bármit csinál is az ember, jól kell csinálnia. Követni kell az utasításokat. Ezért vannak. – Túl sokat mondott, és túl gyorsan hadart. Befogta a száját. Ha befogta a száját, az majdnem mindig bevált. Amúgy meg, mi mást mondhatott volna még?

Joshua összezavarta Janssont. Tiszta sor, hogy mindenkin úrrá lett a pánik a sötétben; a gyerekek sikoltoztak, összehányták magukat, elestek, berottyantottak a nadrágjukba, összecsimpkedték őket a szúnyogok, és nekimentek a fáknak. Joshua kivételével. Joshua nyugodt maradt. A rendőrnő a fiúra nézett. Az vékony volt, korához képest magas, arca sápadt, de a haja fekete, mint a Földközi-tengernél élőké. Maga volt a higgadt rejtély.

Hangosan viszont így szólt:

– Tudod, Joshua, én azt mondtam volna, tekintettel a tőlük hallottakra, hogy ezek közül a srácok közül egyik-másik drogokkal játszadozott. Csak éppen mindegyikük tiszta kosz volt,

és tele voltak horzsolásokkal. Mintha tényleg jártak volna egyet az erdőben, itt, a város kellős közepén.

Jansson ismét lépett egy aprót előre, mire a fiú ismét hátrált egy kicsit.

A rendőrnő erre megállt, és leengedte mindkét kezét.

– Nézd, Joshua! Tudom, hogy az igazat mondod. *Mert én magam is jártam ott.* Úgyhogy elég a játszadozásból! Mondd el nekem! A nálad lévő doboz elég takaros darab a többihez képest. Megnézhetem? Csak annyit kérek, hogy tedd le, és lépj hátra! Nem próbállak becsapni. Csak arra próbálok rájönni, hogy miért ragadnak a városi srácok egy titokzatos erdőben, és rémüldöznek, hogy mindjárt felfalják őket az orkok!

Furcsamód ez imponált Joshuának. Letette a dobozt, és hátralepett.

– Szeretném visszakapni. Nincs elég pénzem, hogy ismét bevásároljak a RadioShackben. – A fiú habozott egy pillanatig. – Tényleg azt hiszi, vannak orkok?

– Nem. Nem hiszem, hogy lennének. De azt sem tudom, hogy mit gondoljak. Nézd, Joshua, te letetted ide nekem a dobozt, én meg leteszem ide a kártyámat, ahonnan fel tudod venni, oké? A saját számom van rajta. Van egy olyan érzésem, hogy érintkezésben kellene maradnunk, neked és nekem. – Jansson hátrált pár lépést, és maga elé tartotta a dobozt. – Szép munka!

Ekkor azonban újabb, villogó autó bukkant fel. Jansson rendőr körülnézett.

– Csak újabb járőröző rendőrök – szólalt meg –, ne aggódj... Halk *pukkanás* hallatszott.

A kezében tartott dobozra, aztán az üres járdára nézett.

– Joshua?

Joshua rögtön rájött, hogy a dobozt hátrahagyta.

A doboz nélkül lépett át! Ami pedig még rosszabb, hogy az a zsarú *látta*, amint a doboz nélkül lép át. Most jó nagy szószba került.

Ezért menekülőre fogta. Egyszerűen csak folytatta az átlépéseket, el onnan, ahol volt, bármit is jelentsen *az el*. Nem állt meg, nem is lassított. Csak ment, egyre csak ment tovább, egyik lépést tette a másik után, mindegyik lépésnél halvány rántást érzett a gyomrában. Egyik világ jött a másik után, mintha csak egy sor szobán haladna át. Egyik lépéssel a másik után távolodott Jansson rendőrtől. Egyre mélyebbre jutott ebben az erdős folyosóban.

Ahogy egyre törtetett tovább, már nem volt többé város, nem voltak többé épületek, sem fények, sem emberek. Csak ez az erdő, de az erdő minden lépésnél más lett. Az egyik lépésnél fák nőttek ki a semmiből, hogy aztán a következőnél eltűnjenek, mint abban a színdarabbeli jelenetben, amelyet a gyerekeknek kellett előadniuk az Otthonban, csakhogy itt az összes fa igazinak tűnt, mind kemény volt, tömör, és gyökereiket mélyen a földbe fúrták. Időnként melegebb lett, máskor kissé hidegebb. Ám körülötte mindig ott nyújtózott az erdő. És mindig hajnalodott. Bizonyos dolgok nem változtak: a lába alatt a szilárd talaj, a hajnali ég. Ez tetszett neki, mert ez a rend érzetét keltette ebben az új világban.

Az interneten olvasott utasítások egy szót sem szóltak a doboz nélküli átlépésről, de valahogy neki mégis sikerült. A gondolat egyfajta megrázkódtatással is járt, olyan szédítő érzés volt, mintha egy szakadék peremén állna. De társult hozzá egyfajta borzongás is, a szabályszegés borzongása. Mint amikor Billy Chambersszel

kölcsönvettek pár üveg Budot a betört ablakot megjavítani jött munkásoktól, és benyakalták a sört a kazánház egyik sarkában, aztán összetörték a palackot, és bedobták a szelektív gyűjtőbe. Elvigyorodott az emlék hatására.

És csak ment, és ment, kitért a fák elől, amikor kellett. A fák azonban fokozatosan megváltoztak. Most már durvább kérgűek vették körül, alacsony ágaikon keskeny, szúrós levelek nőttek. Egy fenyvesbe ért. Hidegebb is lett. Ám még mindig egy erdőben járt, és egyre csak ment tovább.

Aztán megérkezett a Falhoz. Egy olyan helyre jutott, ahonnan nem tudott továbblépni, bármennyire próbálta is kicselezni. Még hátrált is pár lépést, és szinte nekifutott, erőnek erejével próbált előrejutni. Nem fájt, amikor belerohant, olyan volt inkább, mint nekiszaladni egy óriási, felemelt tenyérbe. De nem jutott tovább.

Ha áttörni nem tud ezen a sűrű erdőn, talán átmászhat rajta. Keresett egy magas fát, a legmagasabbat a környéken. Feltornászta magát a legalsó ágakra, és egyre feljebb kapaszkodott. Fenyőtűk szurkálták a tenyerét. Nagyjából minden két méter megtétele után megpróbálkozott egy oldalsó átlépéssel, csak hogy lássa, sikerül-e, de a Fal még mindig ott volt.

És aztán egyszer csak sikerült.

Egy sík, noha egyenetlen felületre zuhant, ami olyan volt, akár az elsimított, kemény, száraz és szürke betonfelület. Fáknak nyoma sem volt, sem erdőnek. Csak a levegő létezett, az ég és a föld. Ami *hideg* volt, hidegnek érezte farmerbe bújtatott lába a térde felett, és hideg volt csupasz tenyere alatt. Jég!

Felállt. Lélegzete az arca körül gomolygott. A hideget olyanak érezte, mintha törrel döfködnék a húsát a ruháján át. Az egész világot jég borította. Egyfajta széles, jégből kivált vízmosásban

volt, körülötte rideg szürke buckák emelkedtek. Ősi jég, piszkos jég. Az ég tisztán borult fölé, a kora hajnal üres kékesszürkéjével. Semmi sem moccan, sem egy madár, sem egy repülő, a földön pedig nyomát sem látta épületnek, sem egy árva léleknek, de még egy fűszálnak sem.

Elvigyorodott.

Aztán visszalépett a fenyőerdőbe, és eltűnt egy pukkanással, ahogy a szappanbuborék kidurran.